

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	35 lei
6 luni	18 "
3 luni	9 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Din practica tribunalelor de d-1 Ștefan Scriban.

JURISPRUDENȚĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. I: *Elisabeta Mi-nescu cu Maria Pop.*Idem, s. II: *Ministerul Domeniilor cu Ion D. Ioanin, Lupu Vexler și Iosub Sneigberg.*Idem, s. III: *Petre A. Poppa cu Primăria Craiova.*Idem: *Ion Crăciun cu Ministerul de Finanțe.*Tribunalul județului Olt: *P. Șerbănescu cu D. N. Martin și alții.*

Judecătoria ocnului I Galați.

Art. 2 și 11 legea proprietarilor față cu art. 597 Pr. civilă de d-1 C. S. Ballan.

DIN PRACTICA TRIBUNALELOR

Când e vorba de împărțea unei moșteniri, practica constantă a tribunalelor obicinuește să se alăture la acțiune toate actele cu cari să se stabilească gradul de inrudire cu de cuius, iar dacă se întâmplă ca acest grad să fie chiar rudenie să fie contestată, de pârât, care se pretinde singurul moștenitor în drept de a primi și deține succesiunea, tribunalele statuează, prin un jurnal sau hotărâre de admitere în principiu asupra acestui punct, ca și asupra cererii de împărțit.

Doctrina însă are alte vederi relative la acest punct. In adevăr, iată ce ne spune G. Baudry-Lacantinerie și Albert Wahl.

«La pétition d'hérédité, contenant réclamation de l'hérédité, suppose, comme condition essentielle, que le défendeur conteste au demandeur sa qualité. C'est en cela qu'elle se distingue soit de la revendication, soit de l'action en partage».

Și mai departe:

«Dans l'action en partage le demandeur prétend être héritier, mais ne conteste pas la même qualité au défendeur»⁽¹⁾.

Acelaș lucru îl spune și Laurent⁽²⁾, care se

întreabă cum distingem dacă cererea e o acțiune în împărțea sa în petițiune de ereditate? Și el explică: «Dacă drepturile reclamantului sunt recunoscute de pârât, acțiunea tinde la împărțea moștenirii. Dacă, din contra, aceste drepturi sunt contestate, există o dezbateră preliminară.

Reclamantul trebuie mai întâi să stabilească că e moștenitor; este deci o *acțiune prejudicială*, petițiunea de ereditate. Și numai când această contestație a fost rezolvită se poate procedea la împărțea.

Acelaș autor mai spune: «Petițiunea de ereditate este o revendicare a succesiunii contra aceluia care o deține în calitate de succesor universal. Ea presupune deci că deținătorul contestă reclamantului proprietatea succesiunii și calitatea de moștenitor, în care el cere restituirea bunurilor moștenirii»⁽³⁾.

Apoi adaugă: Est-ce en qualité d'héritier, et agit il contre celui qui possède comme successeur universel, c'est une pétition d'hérédité, quand même le défendeur ne posséderait qu'un seul bien: c'est la qualité d'héritier qui sera l'objet du débat, ce qui est décisif»⁽⁴⁾

Asupra acestui punct, iată ce spune Huc:⁽⁵⁾ «Invers, reclamantul a intentat acțiune în împărțea contra aceluia cu cari pretinde ea e co-moștenitor. Dacă calitatea sa e contestată, el va trebui să și stabilească mai întâi calitatea de moștenitor prin o acțiune prejudicială, petițiunea de ereditate».

Aubry și Rau⁽⁶⁾ spun că acțiunea prin care o persoană reclamă partea ce i se cuvine în o moștenire, la care ea se pretinde chemată împreună cu acel ce o deține, este o acțiune în împărțea (actio familiæ eriscundæ), nu o ac-

⁽³⁾ Ibidem 511.⁽⁴⁾ Ibidem, 512.⁽⁵⁾ V. 262.⁽⁶⁾ VI, p. 429, n. 5.⁽¹⁾ Successions, I, No. 822 ed. II-a.⁽²⁾ Vol. IX, 508.

țiune în petițiune de ereditate, când faptul indiviziunii și titlul de moștenitor ce-și atribuie reclamantul au fost recunoscute de părât. Inșă în ipoteza contrară, există o contestație prejudicială acțiunii în împărțeală, și această contestație constituie o adevărată acțiune în petițiune de ereditate.

De aceeași părere e și d. Alexandresco, care pune regula ca acțiunea în împărțeală poate fi intentată numai când calitatea de moștenitor și indiviziune sunt recunoscute (7).

În acelaș sens se pronunță și d-l Titulescu (8) zice: Primus, vrea să obție în liberă posesie jumătate din fondul cornelian, lăsând jumătatea cea-l'altă lui Secundus; acesta îi contestă însă calitatea de coindivizar: ce acțiune va intenta Primus?

«*Inainte de toate, o acțiune prin care să-și stabilească calitatea de coindivizar; și acțiunea aceasta va fi saū o petițiune de ereditate, saū revendicarea părței indivize la care pretinde. Va fi petițiune de ereditate, când Primus susține a fi căpătat dreptul saū indiviz prin moștenire, și când Secundus îi contestă calitatea de coindivizar pe motiv că nu e moștenitor; va fi revendicare, când Primus susține a fi dobândit dreptul saū indiviz alt-fel de cât prin moștenire; va fi tot revendicare, când Primus, deși își fundează dreptul pe moștenire, Secundus i-l contestă însă pe motiv că defunctul nu l'ar fi avut.*»

Și mai departe: (9).

Comparând deci cu petițiunea de ereditate și revendicarea părții indivize, vom spune că acțiunea de împărțeală își va găsi locul or de câte-oră nu se contestă calitatea coindivizarilor și quantumul drepturilor lor, pe când petițiunea de ereditate și revendicare vor trebui exercitate tocmai atunci când există contestație de asemenea natură (10).

Aceasta e și soluțiunea dată de Curtea de Casație (11).

Rezultă, prin urmare, neîndoios, că în o acțiune în împărțeală nu se poate stabili calitatea de moștenitor și că dacă instanțele noastre judecătorești obligă pe reclamant să-și dovedească calitatea, aceasta se datorește, poate, faptului că încă nu s'a indicat nici o obiecțiune în această privință și fiind-că e mai comod de a se anula petițiunea de ereditate cu acțiunea în împărțeală. Cu modul acesta însă, se poate întâmpla ca hotărârea de admitere în principiu să se pronunțe asupra pe-

tițiunii de ereditate, pe când hotărârea a doua să fie dată tocmai asupra tragerii loturilor. Stabilirea calității de moștenitor însă nu e un element al acțiunii în împărțeală și de aceea nu putem de cât să desaprobam practica tribunalelor, și să atragem atențiunea asupra acestui punct.

Dorohoi, 4 Februarie.

Ștefan Scriban

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 17 Ianuarie 1907

Președenția D-lui **CH. PHERECKYDE**, Prim-Președinte

Elisabeta Minescu cu Maria Pop

Tutore. — Actele și mărturisirile ce tutorele le poate face fără autorizația consiliului de familie și cari să fie opozabile minorului. — (Art. 401 și 408 C. civil).

In principiu, tutorele nu poate, fără autorizația consiliului de familie, să facă mărturisiri opozabile mindrului de cât asupra faptelor personale de administrațiune cari nu exced limitele puterilor sale de bun administrator.

Că acest principiu rezultă, nu numai din dispozițiunile art. 401, 408 și urm. C. civil, care arată actele pe care tutorele nu le poate face, și pentru care nu poate sta în judecată de cât cu autorizațiunea consiliului de familie,—dar și din chiar interesul unei bune administrațiuni a averii minorului de oare-ce, dacă și pentru actele de administrațiune ar fi necesară autorizația consiliului de familie, mulți ar evita să trateze cu tutorele din cauza formelor de îndeplinit, și ast-fel, interesele minorului ar suferi.

Deciziunea 13/907.—Casată, după recursul făcut de Elisabeta Minescu, sentința tribunalului Ilfov, Secția I, No. 6/905, dată în proces cu Maria Popp.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Al. Ulvineanu în desvoltarea motivului de casare;

D-l avocat St. Cornea, în combateri.

D-l Procuror P. Sadoveanu, în concluziunile puse pentru respingerea recursului.

Deliberând

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Am cerut înaintea tribunalului să mi să admită să iau interogatoriul d-nei Maria Popp în calitatea d-sale de Epi-troapă a copiilor săi spre a dovedi că i-am dat această sumă și mi-o datorește în această calitate. Cu alte cuvinte, datorica aceasta o are epitroapa din chiar timpul gestiunei administrației sale.

«Tribunalul imi respinge această probă pe motivul că tutorel în mod absolut nu poate face nici o recunoaștere și că în tot cazul trebuia să fie autorizat de consiliul de familie.

«Tribunalul face o greșită interpretare a legii, căci tutorel în privința faptelor gestiunei sale poate ori când face mărturisiri, tocmai ceia ce erau în speță, fără a fi nevoie de o autorizație a consiliului de familie.

«Legea prin texte precise arată anume cazurile când este nevoie de atari autorizații omologate de tribunal.

(7) lII p. 673; I, ed. II, p. 521, No. 1.

(8) Împărțeala Moștenirilor, p. 50, 51.

(9) p. 53.

(10) V. aceeaș regulă la p. 72, 187, 299

(11) Cas I, No. 332/95. Bulet. p. 910. În acelaș sens, C. Iași III, No. 188/87; C. București, II, No. 18/901, citate după d-l Titulescu, ibidem, p. 300

«In tot cazul dacă tribunalul avea credința, că în speță era nevoie de o autorizație a consiliului de familie, trebuia să acorde un termen spre împlinirea acestei cerințe iar nu să respingă acțiunea.

«Modul cum tribunalul a judecat, constituie o greșită interpretare a legii și un exces de putere».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că recurenta de azi Elisabeta Minescu, a intentat acțiune în contra intimatelor Maria Popp, personal și în calitate de tutoare legală a minorilor săi copii, cerând să fie obligată a-i plăti suma de 250 lei, cei-a împrumutat;

Că, recurenta Elisabeta Minescu în apel, spre dovedirea acțiunii sale, a cerut tribunalului a încuviința luarea unui interogatoriu intimatelor Maria Popp;

Că, tribunalul a refuzat să ia acest interogatoriu, pe motiv că ar fi inadmisibil întru cât intimata, ca tutoare, nu poate face nici o recunoaștere, fără a fi autorizată conform legii, și a respins ast-fel acțiunea ca nefondată;

Considerând că în principiu, tutorele nu poate, fără autorizarea consiliului de familie, să facă mărturisiri opozabile minorului, de cât asupra faptelor personale de administrațiune, care nu exced limitele puterelor sale de bun administrator;

Considerând că acest principiu rezultă nu numai din dispozițiunile art. 401, 408 și urm. C. c., prin care se arată actele pe care tutorele nu le poate face, și pentru care nu poate sta în judecată, de cât cu autorizarea consiliului de familie — între care acte, nu sunt și cele de pură administrațiune — dar și din chiar interesul unei bune administrațiuni a averii minorului, de oare-ce dacă și pentru actele de administrațiune ar fi necesară autorizarea consiliului de familie, mulți ar evita să trateze cu tutorul din cauza formalităților de îndeplinit și ast-fel interesele minorului ar suferi;

Considerând dar că nefiind adevărat în drept că tutorele fără autorizarea consiliului de familie, nu poate face în justiție nici o mărturisire opozabilă minorului, rău tribunalul în specie, prin exces de putere și numai prin greșită aplicare a sus arătatului principiu, a respins ca inadmisibil interogatoriul propus de recurentă, fără să constate că în speță era vorba de o cheltuială care trece peste dreptul de administrațiune al tutearei Maria Popp;

Că, prin urmare, din aceste puncte de vedere, mijlocul de casare găsindu-se întemeiat, recursul este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 29 Ianuarie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ministerul Domeniilor cu Ion D. Ioanin, Lupu Vexler și Iosub Sneiberg

Legea pentru administrarea bunurilor Statului.—Avocații Statului.— Dacă instanțele de fond pot lua declarația unui avocat al Statului în recunoașterea unui drept în contra Statului fără un mandat special al Ministrului dat pe baza avizului consiliului de avocați.— (Art. 20 din legea pentru administrarea bunurilor Statului).

După art. 20 din legea pentru administrarea domeniilor Statului din 1872, avocații Statului, nu pot face nici o recunoaștere a vr'unui drept în contra Statului fără mandat special din partea Ministrului, dat în urma unui aviz al consiliului de avocați.

Că prin urmare instanțele de fond nu pot lua declarația avocatului Statului în recunoașterea unui drept în contra Statului ca o recunoaștere

în sensul legii, fără un mandat special al Ministrului, dat pe baza avizului consiliului de avocați, conform citatului articol.

Deciziunea No. 20/907.— Casată, în urma recursului făcut de Ministerul Domeniilor, decizia Curței de apel din Iași, s. I, No. 129/905, dată în proces cu I. D. Ioanin, L. Vexler și I. Sneiberg.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Danielopol în dezvoltarea motivului de casare;

Pe d-l avocat Zottu în combateri;

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 20 din legea pentru administrarea Domeniilor Statului din 28 Martie 1872. Curtea, pentru a deduce că Statul datorește o sumă de bani d-lor Lupu Vexler și I. Sneiberg, se bazează pe declarația făcută de avocatul Statului la prima instanță, în baza unei adrese a Ministerului, declarație care nu putea lega pe Minister. Intru cât nu a fost făcută conform cu art. 20 din mai sus citata lege. Legiuitorul, ca măsură de garanție, a pus principiul în acest articol că avocații Statului nu pot face nici o recunoaștere a vr'unui drept în contra Statului fără mandat special, dat în urma unui aviz al Consiliului de avocați. Cum un asemenea aviz nu a existat, declarația avocatului Statului nu leagă pe Minister și, prin urmare, nici dovada existenței unei datorii a Statului către d-nii L. Vexler și I. Sneiberg nu trebuia considerată ca făcută. Această dovadă nefiind făcută, poprirea nu putea fi validată. Curtea întemeindu-se pe acea declarație, a violat art. 20 din sus zisa lege».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că I. D. Ioanin făcând cerere a se popri în mâna Ministerului de Domenii suma de 12000 lei ce are a lua de la Lupu Vexler și Iosub Sneiberg creditorii Ministerului, la validarea poprirei, d-l avocat al Statului, a susținut înaintea tribunalului că, față cu ordinul d-lui Ministru respectiv No. 61122/903, Statul n'are nici un interes să se opună la validarea poprirei făcută de I. D. Ioanin; Că atât Tribunalul cât și Curtea de apel a validat poprirea față de declarația avocatului Statului că Statul n'are nici un interes a se opune la validare;

Considerând că, după art. 20 din legea pentru administrarea Domeniilor Statului din 1872, avocații Statului nu pot face nici o recunoaștere a vre unui drept în contra Statului fără mandat special din partea Ministrului, dat în urma unui aviz al consiliului de avocați;

Că față de dispozițiunile acestui text de lege, instanțele de fond nu puteau lua declarația avocatului Statului, în recunoașterea unui drept în contra Statului, ca o recunoaștere în sensul legii, fără anume mandat special din partea Ministrului, dat pe baza avizului consiliului de avocați;

Că întru cât din considerantele sentinței Tribunalului nu se constată că Tribunalul a avut în vedere un asemenea mandat dat avocatului care a făcut declarația, ci și-a bazat decizia pe simpla declarație a avocatului, apoi Curtea de apel care respinge apelul avocatului Statului tot pe temeiul acelei declarațiuni de la Tribunal, a violat dispozițiile citatului articol, așa că motivul de casare e întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența din 14 Decembrie 1906

Președenția d-lui R. N. OPREANU, Consilier

Petre A. Poppa cu Primăria Craiova

Expropriere pentru cauză de utilitate publică.— Motive de casare.— Violarea art. 50 și 51 din legea de expropriere.— Alte motive bazate pe legea Curții de casație.— Violarea art. 43 din legea exproprierei nu poate da loc la casare.

Legea de expropriere.—Oferta făcută de Primărie.— Instanța de fond nu poate micșora această ofertă.—Prin această ofertă se înțelege acea care se face în urma sentinței definitive de expropriere. — Dacă evaluările făcute de Primărie anterior sentinței de expropriere pot fi considerate ca oferte.—Soluție negativă.—Art. 51 și 36 legea exproprierii.

Expropriere.—Evaluarea instanței de fond.—Chestie de fapt.

1. *Potrivit art. 54 din legea de expropriere, deciziunile Curților de apel se pot ataca cu recurs în casație, numai pentru violarea art. 50 și 51 din acea lege, precum și pentru toate cazurile prevăzute prin legea organică a Curții de casație.*

Deci, nu se poate face motiv de recurs din violarea art. 43 din legea de expropriere.

2. *După art. 51 comb. cu 36 din legea de expropriere, Comisiunile de arbitri și Curțile de apel nu pot micșora ofertele făcute persoanelor expropriate de către autoritățile publice expropriatoare.*

Prin aceste oferte se înțeleg numai acele făcute de autoritate în urma sentinței definitive de expropriere, iar nici de cum evaluările făcute de Primărie înainte de darea sentinței de expropriere.

3. *Evaluarea terenurilor expropriate, făcută de Curtea de fond, scapă controlului Curții de casație; destul este numai să fie motivată acea evaluare, și să se arate de Curte împrejurările de fapt pe care s'a întemeiat.*

Deciziunea No. 276/906. — Respins recursul făcut de Petre A. Poppa și alții contra deciziunii de expropriere No. 10/906 a Curței de apel Craiova, s. I, dată în proces cu Primăria Craiova.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare formulat de recurent în armătoarea cuprindere:

Art. 43 alineatul din legea de expropriere care prevede că în timpul cât funcționează Curtea cu jurați nu se va soroci nici un termen pentru judecata exproprierilor ;

«Această dispozițiune a legii a fost violată de tribunal în ziua de 2 lunie 1906 când a pronunțat sentința de expropriere No 385 cât și în ziua de 21 Septembrie 1906 când comisiunea de arbitri a mers la fața locului și în care zi a încheiat procesul verbal de la fila 152 a dosarului, de oare-ce în aceste zile a funcționat Curtea cu jurați din jud. Doljiu cum dovedim cu certificatul acelei Curți No. 2133 din 3 Noembrie 1906 ;

«Aceași violare a comis-o și Curtea de apel în ziua de 24 Octombrie 1906, când a pronunțat deciziunea de expropriere de oare-ce în această zi nu se declarase închise toate Curțile cu jurați din circumscripția ei cum dovedim cu certificatul No. 13550 din 3 Noembrie 1906» ;

Considerând că art. 54 din legea de expropriere prevede că deciziunile Curților de apel să pot ataca cu recurs în casație numai pentru violarea art. 50 și 51 din acea lege precum și pentru toate cazurile prevăzute prin legea organică a Curții de casație ;

Considerând că în specie, prin motivul de casare invocându-se violarea art. 43 din menționata lege de expropriere, urmează că acest motiv este neadmisibil căci nu intră în cazurile prevăzute de citatul art. 54 ;

Asupra motivului al II :

«Violarea art. 51 din legea de expropriere care prevede că comisia arbitrară nu poate hotărî un preț mai mic de cât cel oferit s'a mai mare de cât cel cerut, ceea ce comisia arbitrară n'a făcut în speță după cum se constată din dosar».

Considerând că ofertele vizate prin art. 51 din legea de expropriere și pe care comisiile de arbitri și Curțile de apel în aprecierile și hotărârile lor nu le pot micșora, după cum prevede expres acest articol, sunt acele pe care autoritățile publice expropriatoare le fac persoanelor declarate de expropriate în urma sentinței de expropriere, rămasă definitivă după cum rezultă acesta clar din art. 36 din legea de expropriere ;

Că, prin urmare, nu se pot invoca ca oferte făcute de asemenea autorități ori-ce alte evaluări au putut să li se facă prin lucrări pregătitoare, înainte de darea sentinței de expropriere ;

Considerând că, în specie, oferta care a fost supusă aprecierii comisiunii de arbitri și Curței de Apel, a fost aceea făcută de către Primărie, conform legii, în urma sentinței de expropriere și cea ofertă n'a fost micșorată, după cum se pretinde prin motivul de casare, nici de către comisia de arbitrii nici de către Curtea de Apel, că din contră a mai fost mărită ;

Considerând apoi că după principiul arătat mai sus, recurenții nu pot invoca, după cum fac prin motivul de casare, evaluările făcute de Primărie pentru terenurile supuse exproprierii, înainte de darea sentinței de expropriere ca oferte făcute de ea pentru indemnizarea lor și ast-fel urmează că motivul de casare este în totul nefondat căci nu s'a violat nici unul din textele legii de expropriere.

Asupra motivului al III-lea și al IV-lea de casare ;

«Violarea art. 58 din legea de expropriere care prevede că judecata în cazuri de expropriere silită să aibă în vedere nu numai valoarea venală a lucrului expropriat, ci și veniturile, toate daunele rezultând pentru expropriat din faptul deposedării lui și altele asemenea beneficii de care expropriatul ar putea fi lipsit în viitor.

«Ori în cazul nostru Curtea s'a mărginit să acorde nici măcar valoarea venală a imobilelor expropriate și nu a ținut socoteală și de venitul de care se lipsesc expropriații pe viitor și toate daunele rezultând din faptul deposedării de care expropriații asemenea se lipsesc pe viitor, și în acest caz a depășit dreptul suveran de apreciere și a făcut o greșită aplicațiune art. 58 menționat mai sus.

«Curtea comite și un exces de putere când nu arată baza legală pe care se întemeiază reducând cifra indemnizării ce mi se cuvine și omite a se pronunța asupra mijloacelor noastre și a actelor prezentate de noi în apel.

Considerând că prin considerentele deciziunii sale, Curtea de apel arată că pentru evaluarea terenurilor expropriate a avut în vedere atât actele prezentate de părți cât și situațiunea terenurilor, precum și a construcțiilor aflate pe ele, așa că a făcut asupra lor aprecierea ce a crezut-o dreaptă, și asemenea apreciere suficient motivată, constituind o constatare de fapt, ea scapă controlului Curții de casație ;

Că, prin urmare, sunt nefondate și aceste motive de casare ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 22 Ianuarie 1907

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ion Grăciun cu Ministerul de Finanțe

Pensiune. — Cerere de rectificare a unei pensii lichidate definitiv. — Condițiunile de admisibilitate a rectificării. — Art. 46 legea pensiilor. — Declinarea competenței din partea Tribunalului. — Apel la Curte. — Evoacărea fondului. — Respingerea în fond a pretențiunii reclamantului. — Inserarea din eroare în dispozițiunea Curței că «confirmă sentința apelată». — Mănușirea deciziunii pe baza considerentelor ei. — Nevințirea hotărârii din cauza acestei erori în dispozițiune.

1. O hotărâre, ce are de obiect fixarea unei pensii, poate fi rectificată, conform art. 46 din legea pensiunilor, când se dovedește în fapt că s'a comis o eroare, fie în ce privește timpul servit de funcționar, fie asupra cuantumului retribuțiunii, fie în ce privește vârsta; iar această rectificare se poate face pe cale ordinară și după regulile dreptului comun.

2. Pentru a se dovedi eroarea de fapt prevăzută de art. 46 din legea pensiunilor, este neapărat necesar ca elementele din cari decurge eroarea, să fi fost aduse în debaterile instanței ce a statuat asupra pensiei, și că acea instanță prin inadvertență, printr'un calcul greșit sau neștiind că aceste elemente ascund un neadevăr, să le fi luat de temei a hotărârei sale; apoi mai trebuie ca o asemenea eroare să fi avut de efect de a diminua dreptul funcționarului ce reclamă pensia, sau de a agrava sarcina Statului.

Deci, este inadmisibilă cererea făcută de un funcționar lichidat la pensie, de a se rectifica și spori pensia, pe motivul că dânsul a contractat o infirmitate pe ocazia și din cauza serviciului, motiv pe care nu l'a dedus în judecată cu ocazia lichidării pensiei sale.

3. Când Tribunalul și-a declinat competența, iar Curtea de apel, statuând că Tribunalul era competent, evoacă fondul și respinge pretențiunea reclamantului, faptul că s'a inserat din eroare cuvintele: «confirmă sentința apelată» în dispozițiunea Curții care respinge acțiunea, nu viciază însă și hotărârea Curții, care se menține cu suficiență prin considerentele ce îi servesc de bază.

Deciziunea No. 27/907. — Respins recursul făcut de Ion Crăciun, contra deciziunii Curții de apel. Galați, S. I, No. 40/905, dată în proces cu Ministerul de Finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Crupenski, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Zăuceanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra întâiului motiv de casare:

«Rea interpretare și violare a art. 46 din noua lege generală de pensii și art. 11 din regulamentul de pensii a Căilor Ferate.

«Intr'adevăr Curtea de fond, după ce constată în fapt că acțiunea este admisibilă, intrând în cadrul art. 46 din legea generală de pensii într'un cât are de obiect rectificarea unei erori relativ la timpul servit, totuși refuză să judece în fond și o respinge pe motiv că așa fi decăzut din dreptul de a cere această rectificare fiindcă nu așa fi reclamat odată cu punerea mea la pensie și sporul meu care face obiectul cererii de față aferent plusului de ani serviți pe care nu mi-a ținut în seamă. Orî decăderea pe care mi-o opune Curtea nu e prevăzută de nici un text de lege și nici de regulamentul de pensii a Căilor Ferate și ca atare este arbitrar».

Având în vedere deciziunea Curții din Galați, Secția I cu No. 48/905;

Având în vedere că Curtea de fond constată în fapt că recurentul în calitate de funcționar la Direcția Ge-

nerală a drumurilor de fier a fost înscris, după a sa cerere, de către comitetul pensiunilor acelei direcțiuni, cu o pensie de 169 lei lunar, cu începere de la 10 Aprilie st. n. 1901 pentru un serviciu de 21 de ani și 6 luni; ca, după ce acest drept i s'a liquidat definitiv, conform legii pensiunilor funcționarilor drumurilor de fer, pe atunci în vigoare, recurentul printr'o acțiune la Trib. Covurlui, cheamă în judecată pe Ministerul de Finanțe spre a fi condamnat să-i plătească un spor de pensie de 60 de lei pe fie-care lună; Că în susținerea pretențiunii sale, recurentul, alega că a fost nevoit să se retragă din serviciu pentru o infirmitate contractată în timpul și din cauza serviciului, și că potrivit regulamentului drumurilor de fier, în atârî împrejurării la anii serviți efectiv, trebuia să se mai adauge încă cinci ani; că ținându-i-se în seamă acei cinci ani, numărul anilor săi de serviciu ar fi fost de 25, iar nu de 21 și 6 luni, iar pensia ar fi fost cu 60 lei lunar mai mare de cât aceea ce astăzi i se plătește; că în dovedirea acțiunii sale a cerut o expertiză medicală;

Considerând că Curtea din Galați respinge cererea recurentului, fără a admite proba infirmității invocate, pentru motivul că, odată pensia lichidată definitiv nu se mai poate reveni asupra hotărârei pronunțate, de cât în casurile prevăzute de art. 46 din legea pensiunilor; că în specie nu este vorba de o rectificare pentru o eroare de fapt asupra timpului servit, retribuțiunii sau vârstei, ci de fixarea acelei pensii pe niște baze ce nu au fost propuse cu ocazia cererii primitive;

Considerând că este cert în drept că o hotărâre ce are de obiect fixarea unei pensii, poate fi rectificată când în fapt se dovedește că s'a comis o eroare fie în ce privește timpul servit de funcționar, fie asupra cuantumului retribuțiunii, fie în ce concerne vârsta; că această rectificare se face pe cale ordinară și după regulile dreptului comun;

Considerând că pentru a se dovedi eroarea de fapt prevăzută de art. 46 din legea pensiunilor este neapărat necesar ca elementele din cari decurge eroarea să fi fost aduse în debaterile instanței chemate a statua asupra pensiei și ca instanța prin inadvertență, printr'un calcul greșit sau neștiind că aceste elemente ascund un neadevăr, să le fi luat de temei al hotărârei sale; că afară de aceasta, o asemenea eroare să fi avut de efect a diminua dreptul funcționarului ce reclamă pensia sau de a agrava sarcina Statului chemat a servi acea pensie;

Considerând că recurentul, prin acțiunea ce a intentat Statului, nu pretinde că vre-unul din elementele de probațiune produse înaintea Comisiunii de pensii ar fi fost greșit apreciate, și că din această cauză cuantumul pensiei sale ar fi fost fixat la o cifră inferioară; că din contră recunoaște că pe baza acelor elemente cifra pensiei sale este exactă;

Considerând că ceea-ce recurentul cere este că instanțele de fond să constate că în momentul înscrierii sale la pensie, era isbit de o infirmitate contractată în timpul și din cauza serviciului și că după regulamentul drumurilor de fier, o atare infirmitate îi conferă dreptul de a adăoga încă cinci ani la cei serviți efectiv, ceea-ce ar fi avut de rezultat un spor de pensie de 60 lei pe fie-care lună;

Considerând că, ast-fel formulată, acțiunea recurentului în justiție nu tinde la rectificarea unei erori comise de comitetul de pensii al drumurilor de fier, ci la fixarea unei alte pensii pe baza unor noi elemente ce nu au fost produse înaintea comitetului de pensii care a statuat asupra pensiei în chestiune;

Considerând că ast-fel fiind, Curtea, respingând apelul a dat justa interpretare art. 46 din legea pensiunilor și deci întâiul motiv este nefondat.

Asupra celui de al doilea și al treilea motiv de casare: II. «Omisiunea esențială într'un cât am cerut la Curte admite-

rea unei expertize medicale spre a dovedi că sunt în cazul cerut de art. 11 din regulamentul de pensinii a Căilor Ferate și Curtea omite de a se pronunța asupra acestei cereri».

III. «Violarea art. 97 pr. civ. Deciziunea Curții de Apel zice că se infemeiază pe unele acte înfățișate de C. F. R. și în dosar nu se găsește niciăeri că acele acte să fi fost depuse, iar dacă ar fi fost nu le putea retrage de cât cu învoirea părții, d. Ion Crăciun, sau conform cu art. 97 al. 2 trebuia să lase copii legalizate de grefa instanței la care s'a făcut depunerea.

«În tot dosarul nu se găsește nici o copie de pe vre-un act de care s'ar fi servit C. F. R.

«Lipsa lor face cu neputință a se dovedi înaintea Onor. Înaltei Curți excesul de putere și chiar prin faptul că se arată că se conține în ele lucruri cari nă sunt».

Considerând că este adevărat că instanța de fond nu zice nimic despre expertiza ce recurentul cerea spre a dovedi că este infirm și că infirmitatea sa a provenit din cauza și în timpul serviciului;

Considerând ca Curtea statuând asupra admisibilității în principiu a acțiunii și respingând-o de plano, — în urma desbaterilor ce au avut loc, — era evident că nu putea ordona producerea unei probe ce tindea la stabilirea unei pretențiuni ce deja respinsese printr'un fine de neprimire;

Considerând că ast-fel fiind omisiunea invocată nu este esențială de oare-ce proba invocată tindea să stabilească un drept pe care Curtea îl considera ca definitiv judecat prin hotărârea a cărei rectificarea se cerea și deci acest al 2-lea motiv este nefondat;

Considerând că recurentul afirmă că instanța de fond s'ar fi fondat în hotărârea sa pe niște acte ce nu ar fi figurând în dosar fără să precizeze cari anume sunt aceste acte și fără să indice considerantul care se rezemă pe atari acte;

Considerând că în atare situațiune această Curte se găsește în neputință de a controla temeinicia mijlocului invocat și prin urmare acest al treilea mijloc caută a fi respins ca neprobat.

Asupra celui d'al patrulea motiv,

«Nepotrivire între considerantele deciziunii Curții de apel și între dispozitivul ei.

«Într'adevăr în considerante se zice: că acțiunea bine a fost introdusă înaintea tribunalului de prima instanță a domiciliului reclamantului, iar în dispozitiv se confirmă sentința tribunalului prin care însă tribunalul se declară incompetent».

Considerând că este neîndoios că Trib. de prima instanță și declinase competența de a judeca acest proces dar, în urma apelului, Curtea din Galați a admis apelul în principiu și a evocat fondul recunoscând că Trib. era competent de a judeca; că cercetând fondul Curtea respinge apelul pentru motivul că cea ce făcea obiectul litigiului fusese definitiv judecat de către comitetul pensiunilor Drumului de Fier, astăzi desființat prin noua lege de pensinii;

Considerând că este exact că Curtea în dispozitivul său ar fi trebuit să declare că respinge acțiunea ca neîntemeiată, căci aceasta era concluziunea logică a considerantelor pe cari se sprijină dispozitivul său;

Considerând că, în loc de a formula ast-fel dispozitivul, să Curtea respinge apelul pur și simplu adăogând că confirmă hotărârea apelată;

Considerând că Trib. declinându-și competența și Curtea reformând asupra acestui punct hotărârea apelată este evident că după evocarea fondului hotărârea pronunțată de instanța de apel nu mai putea confirma ceea-ce/deja infirmase prealabilmente;

Considerând însă că odată respins apelul pe temeiri de fond, cuvintele «confirmă sentința apelată» înserate în dispozitiv nu pot viția însăși hotărârea care se menține cu suficiență prin considerentele ce-i servesc de bază; că așa fiind și acest al IV-lea motiv este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUD. OLT

Audiența de la 19 Decembrie 1906

Președenția D-lui GH. COCEA, Judecător

P. Șerbănescu cu D. N. Martin și alții.

Sucesiune. — Acte de dispozițiuni făcute de un comostenitor în timpul indiviziunii. — Dacă, și în ce condițiuni ele sunt valabile.

Sucesiune deschisă sub Codul Caragea. — Dreptul exclusiv al feciorilor la succesiunea părinților, când vin în concurență cu fete. — Obligațiunea feciorilor de a înzestra fetele nemăritate. — (Art. 17 cap. III C. Caragea).

1. *In actuala stare a legislațiunii noastre, partajul ne mai fiind translativ, ci declarativ de proprietate, actele de dispozițiune făcute de un comostenitor în timpul indiviziunii, sunt valabile, dacă bine înțeles, în urma partajului, imobilele de care a dispus au căzut în lotul său.*

2. *Sub imperiul legiuierei Caragea, atunci când la deschiderea vre unei succesiuni rămăneau feciori și fete, numai feciorii moștenesc deopotrivă, și pe fete, de vor fi neînzestrate, datorii sunt să le înzestreze și să le căsătorească.*

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de P. Șerbănescu, plugar din comuna Bălteni prin petițiunea No. 22903/906, în contra cărții de judecată a ocolului Slatina, dată în ziua de 18 Noembrie 1906 prin care i se respingea ca nefondată intervențiunea făcută prin cererea No. 2982/905 în procesul de partaj ce se urma între Dumitra Nicolae Martir, Petria Constantin Doinea, Rada Dumitru Pițur și Maria Oprea Dan, de o parte și Mihalache V. Maican de altă parte;

Având în vedere actele din dosar și desbaterile urmate în cauză;

Având în vedere că prin intervențiunea de la prima instanță apelantul de astăzi cere să se scoată din averea de împărțit 4 stânjeni pământ moștenesc, situat în comuna Bălteni cu limitele arătate în cererea de intervențiune;

Considerând că apelantul și susținea în fața primei instanțe pretențiunile sale, invocând dreptul său de proprietate exclusiv asupra celor 4 stânjeni pământ, drept de proprietate pe care l-a obținut încă din anul 1881 când în urma unui schimb de pământ, cu pârâțul Mihalache V. Maican, a dobândit de la acesta ca echivalent al schimbului său, cei patru stânjeni de pământ pentru care a intervenit la prima instanță;

Având în vedere că din actele aflate la dosarul cauzei și din mărturisirile părților se constată în fapt că în anul 1864 moare Voicu Maican, în urma căruia rămân ca moștenitori pârâții de astăzi, iar ca avere imobiliară 11 stânjeni pământ situat în comuna Bălteni;

Având în vedere că din pământul rămas în urma morții lui Voicu Maican, fiul său Mihalache Voicu Maican cedează apelantului P. Șerbănescu 4 stânjeni în schimb alți pământ pe care acesta i-l trecea lui, schimb la început verbal, dar care se recunoaște mai târziu în 1899 prin cartea de judecată No. 42 a Judecătorii Ocolului Slatina care confirmă o transacție între părți, prin care se făcea mențiune că schimbul a avut loc de fapt încă din anul 1881;

Având în vedere că la cererea apelantului, pârâții obiectează — iar judecata de la prima instanță admite ca fondat — că schimbul urmat între intervenientul apelant și unul din pârâți Mihalache V. Maican nu e valabil, întru cât în urmă morții autorului lor rămând mai mulți moștenitori, unul din ei singur nu putea să dispună prin schimb de o avere ce se afla în indiviziune;

Considerând că chiar dacă în realitate aceasta ar fi

fost situațiunea pârâților în raport cu averea rămasă de la autorul lor, totuși nimic nu împiedică pe unul din moștenitori să facă acte de dispozițiunii întru cât în actuala stare a legislațiunii noastre partajul ne mai fiind translativ, ci declarativ de proprietate, actele de dispozițiunii făcute de un comostenitor în timpul indiviziunii, sunt valabile dacă bine înțeles în urma partajului, imobilele de care a dispus, au căzut în lotul său;

Având în vedere însă faptul necontestat de părți că, succesiunea autorului pârâților se deschide prin moartea acestuia în anul 1864 adevă sub legiuirea Caragea;

Având în vedere că sub imperiul acestei legiuri, atunci când la deschiderea vre-unei succesiuni, rămâneau feciori și fete, numai feciorii moștenesc de o potrivă și pe fete de vor fi neînzestrate, datorî sunt să le înzestreze și să le căsătorească (Cap. III, art. 17 lit. C);

Considerând că la moartea autorului Voicu Maican rămâind pe urma sa 4 fete: Dumitra, Petria, Rada și Maria, și un singur băiat, Mihalache, dintre aceștia toți numai băiatul Mihalache Voicu Maican avea vocațiune la întreaga succesiune a autorului său, iar surorile sale ne având de cât un drept de creanță, acela de a fi înzestrate și măritate, în mod valabil a contractat aceasta prin schimb cu apelantul de astăzi, prin urmare în calitate de proprietar exclusiv i-a cedat în schimb cei patru stânenji pământ care face obiectul cererei de intervențiune;

Având în vedere că pârâții opun — iar judecata la prima instanță admite — apelantului lipsa de calitate, ca să invoace în sprijinul acțiunii sale dispozițiunile categorice ale legiurii Caragea, și aceasta mai ales pe motivul, că de și Mihalache Voicu Maican avea vocațiunea la întreaga avere rămasă în urma autorului său, totuși consimte astăzi să se facă partajul acestei averi cu surorile sale;

Considerând că tocmai faptul că apelantul de astăzi a contractat la 1881 cu unul din pârâți pe care îl știa singurul proprietar în baza legiurii Caragea, tocmai acest fapt îi dă și dreptul și calitatea să invoace această legiure astăzi și aceasta cu atât mai mult cu cât pârâțul cu care contractase, consimțind la un partaj cu surorile sale, în acest chip concură în mod indirect ca acela cu care contractase să fie evins, fapt inadmisibil întru cât, cine e obligat să garanteze nu poate nici direct nici indirect să evingă;

Considerând că schimbul de pământuri între apelantul de astăzi și pârâțul Mihalache Voicu Maican a avut loc în anul 1881, că de atunci și până la intențarea acțiunii au trecut mai mult de zece ani, că în tot acest timp pământul obținut în schimb și cu bună credință de apelant a fost posedat neîntrerupt de el;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru supleant, tribunalul, admite apelul etc.

(ss) Gh. Cocea, Dem. Polihron.

Grefier (s) C. G. Măleanu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI I GALAȚI

Audiența de la 18 Noembrie 1906

Contract de comision.—Caracterul acestui contract.—Dacă comitentul are acțiune în contra persoanelor cu cari a contractat comisionarul.—Deosebirea între mijlocitori de afaceri și comisionar. — (Art. 405 și 406 C. com.)

Când o persoană lucrează cu terții în numele său și pe socoteala altuia, vânzând o marfă, atunci el este comisionar și se obligă pe el iar nu pe vânzător, de oare-ce, între acesta și terțiul cumpărător nu există nici un raport juridic, ci numai între cel ce a contractat și cumpărător, chiar dacă marfa după ordinul comisionarului s'a expediat de vânzător cumpărătorului.

Ascultând pe d-l avocat Ștefan A. Ștefan din partea pârâțului Nae Luca, pe d-l avocat Al. Gussi din partea lui I. D. Negoescu pe d-l avocat Chr. Teodoru din partea lui Isac Goldstein și pe d-l avocat A. Radovicî din partea reclamantului L. Milștein.

Judecata,

Având în vedere acțiunea intentată de Leib Milștein contra pârâților I. Negoescu, Nae Luca și Isac Goldstein prin care cere obligarea lor la plata sumei de 1216 lei și 10 bani, din cauză că comandând de la cei dintâi, prin intermediul celui din urmă o cantitate de 1600 decalitri țuică, de tăria 25°, a primit-o în realitate cu diferența în minus la calitate și cantitate, reprezentând suma reclamată;

Având în vedere că pârâțul Negoescu și Luca au cerut în primul loc respingerea acțiunii pe motiv că în această afacere Isac Goldstein a lucrat ca comisionar și ca atare, potrivit art. 406 C. com. reclamantele, ca terță persoană, n'are nici o acțiune contra lor, a comitenților;

Având în vedere că pentru a se preciza calitatea juridică a lui Isac Goldstein, trebuie mai întâi de relatat împrejurările de fapt, care din susțineri și actele prezentate sunt următoarele: Nae Luca și I. Negoescu, producători de țuică din Câmpal Lung, desfac prin intermediul lui Isac Goldstein, diverse cantități la diferite cumpărători între care se află și reclamantele de astăzi. În adevăr Goldstein se înțelege și convine cu acesta asupra obiectului și prețului, primește arună stabilește modul predării mărfii, condițiuni care convenind și vânzătorilor, acestea în urma telegramei din 29 Iulie dată de Goldstein și prin care cerea trimeterea mărfii se conformează ei și o dată cu expedierea butoaelor cu țuică trimet lui Goldstein o scrisoare în care arată și a restitui vasele. Nu există în toate această afacere vre-o înțelegere directă între Milștein cu Luca și tovărașul său în cât rolul lui Goldstein de comisionar este evident și scrisoarea din 21 Iulie adresată către Luca și în care îi spune că, am încheiat afacerea cu Milstein înainte de a avea scrisoarea d-voastră, cu alte cuvinte, înainte de a cunoște conținutul ei, referitor la afacere, nu este de cât o confirmare mai mult a rolului său de comisionar;

S'a susținut că Goldstein a fost un simplu misit sau mijlocitor de afacere, însă să uită un lucru că misitul nu are alt rol de cât a pune față în față părțile contractate, a lucra chiar la aplanarea neînțelegerilor însă încheierea contractului este opera părților din care moment misitul dispăre, rolul său fiind isprăvit;

Și deci cu atât mai mult cuvântul el nu poate avea nici un rol în executarea contractului, ori în cazul de față să știe că Goldstein nu numai încheie contractul cu Milștein, dar încă primește arună și ea măsurî pentru predarea mărfii, tot din 29 Iulie;

Că din cele preced rezultă că Goldstein n'a fost nici mandatarul lui Negoescu și Luca, căci nu s'a făcut dovada că aceștia i-au conferit un mandat că să-i reprezinte și oblige personal față de Milștein;

Că, din contra, rezultă că Goldstein a lucrat ca un comisionar, care deși nu este de cât o varietate, a mandatului comercial, însă are aceasta de special că afacerea să încheie în numele comisionarului, nu în a comitentului. Ori să știe că Goldstein fixează prețul, stabilește condițiunile vânzării, primește arună, ia dispoziții pentru expedierea și predarea mărfii cumpărătorului și dacă comunică tratativele, cerând avizul vânzătorilor, o face tocmai spre a fi în siguranță față de cumpărător, de oare-ce nefiind producătorii de țuică trebuia să-și procure de unde-va și să aibă o persoană obligată la predarea ei;

Considerând că nici expedierea mărfii făcută direct de comitent terței persoane ca și trimiterea prețului de către acesta, nu poate schimba natura contractului de comision, pentru că sunt chestiuni la executarea contractului încheiat și ceea ce-i de exență, este că con-

tractul să se încheie direct între comisionar și terț, ori în speță lucrul acesta a fost stabilit pentru că încă odată nici un acord direct de voință n'a existat între vânzătorii și cumpărător;

Că ast-fel acțiunea cată să fie respinsă;

Că în ce privește pe Isac Goldstein reclamantele declarând că nu pune concluzii contra lui, acțiunea cată de asemenea să fie respinsă.

Pentru aceste motive, Judecata, respinge, etc.

Jude. (s) Ion I. Cetățeanu

Articolul 2 și 11 legea proprietarilor față cu articolul 597 Proc. civilă

Legea asupra drepturilor proprietarilor, rezultând din contractele de închiriere și arendare, prevede în art. 2, că: Dacă cererea are de obiect plata chiriei sau arendeii exigibile, sau evacuarea imobilului închiriat sau arendat și dacă contractul, în virtutea căruia se cere aceasta, este autentic și investit cu titlu executoriu, președintele sau judecătorul de ocol, va emite ordonanța de executare sau evacuare fără a cita părțile, după simpla petițiune a proprietarului, însoțită de contractul autentic și investit cu formula executorie.

Art. 11 aceiași lege: «Ordonanța președintelui dată conform art. 2 va fi executorie, etc.

Cestiunea de a se ști este:

Când și cum se va executa ordonanța președințială, în ce privește evacuarea imobilului, deținut de arendaș sau chiriaș? Se va executa, conform art. 597 și urm. Pr. civ. după 8 zile de la notificarea ordonanței, ce urmează a se face chiriașului sau arendașului în culpă? Se va executa după 24 ore de la această notificare, sau se va executa de îndată ce ordonanța a fost emisă de președintele tribunalului, fără nici o somație sau punere în întârziere?

În expunerea de motive, făcută de d-l C. Nacu, raportorul acestei legi se face mențiune că, această evacuare se va face în termen de 8 zile de la notificarea ordonanței.

Venind legea în desbaterile parlamentare, acolo nu s'a mai vorbit nimic în această privință și nici în textul legii nu găsim absolut nimic în privința termenului când urmează a fi executată ordonanța președințială.

Intrebarea e:

Se poate aplica aci art. 597 și urm. Pr. civ. și a se da termen de opt zile chiriașului de a evacua imobilul?

Socotim că nu, pentru că în asemenea caz nu ar mai fi fost necesar ca legiuitorul să creeze o lege specială de favoare pentru proprietari, dacă nu ar fi derogat, prin această lege, cu nimic de la dreptul comun.

Apoi, întreaga procedură a legii proprietarilor este foarte sumară și expeditivă și nu credem că tocmai acolo, unde legiuitorul trebuia să fie mai puțin îngăduitor—în privința termenelor ar mai putea acorda păsuirii, bazate pe dreptul comun.

Dar, dacă termenul de opt zile prevăzut de art. 597 și urm. Pr. civ. este prea lung, nu e posibil a se aplica art. 388 Pr. civ. și a acorda o zi măcar chiriașului sau arendașului pentru a evacua imobilul?

Comentariile acestei legi, făcute în mod sumar,

într'o mică broșură de d-l G. I. Dimitriu conchide într'adevăr, la acordarea unui termen de 24 ore chiriașului sau arendașului, după care urmează a-l expulza din imobil. Credem însă că, acest termen de 24 ore ce trebuie acordat — după d-l Dimitriu — nu este de loc aplicabil în materie de expulzări după legea proprietarilor, — lege care e referitoare numai la avere imobiliară, nu și la averea mobilă.

Ar fi admisibilă această interpretare dacă de legea proprietarilor ar putea beneficia și proprietarii de lucruri mobile.

Întru cât însă, este stabilit în mod cert, — și aceasta rezultă și din expunerea de motive a d-lor C. Nacu și I. Stavri Brătianu, raportorii legii la Camera și Senat, — că această lege este creată numai în favoarea proprietarilor de imobile, termenul de 24 ore, acordat de legiuitor pentru averea mobilă conform art. 388 Pr. civ., nu este și nu poate fi aplicabil aci.

Noi credem că executarea ordonanței președințiale, conform art. 2 și 11 legea proprietarilor, trebuie să se facă de îndată, fără somație, fără notificarea ordonanței și fără nici un fel de punere în întârziere a chiriașului sau arendașului, — acesta fiind înțelesul adevărat al art. 2 și 11 din legea proprietarilor, lege cu o procedură sumară și expeditivă, creată numai în favoarea proprietarilor de imobile.

Într'adevăr, scopul acestei legi nu s'ar fi putut realiza dacă s'ar fi dat chiriașilor sau arendașilor posibilitatea de a amâna evacuarea imobilului, întâi după un termen acordat de lege, de una sau opt zile, și apoi sub diferite motive, mai mult sau mai puțin temeinice.

Admițându-se interpretarea că evacuarea, în baza ordonanței președintelui, după legea proprietarilor să se facă de îndată, fără somație și fără nici un fel de punere în întârziere a chiriașului sau arendașului, — scopul legiuitorului este satisfăcut, căci se dă proprietarului o satisfacție imediată și efectivă — predându-i-se imobilul, — și nici chiriașul sau arendașul nu poate avea nimic de obiectat, întru cât se aștepta la această măsură severă, provenită din culpa sa.

1907 Ianuarie

C. S. Bălan
Magistrat Trib. Putna

Au apărut în edit. librăriei Nouă, calea Victoriei 44:

Textul CODULUI CIVIL cu modificările din 1906, format mic de buzunar, broșat lei 2.50; legat în pânză lei 3.

Textul PROCEDUREI CIVILE cu ultimele modificări, Legea judecătorilor de pace cu regulamentul, Legea proprietarilor, Legea Curței de casație, (Contenciosul administrativ) într'un volum format mic de buzunar, broșat lei 2; legat în pânză lei 2.50.

Textul CODULUI DE COMERȚ cu ultimele modificări, un volum mic de buzunar, broșat lei 2; legat în pânză lei 2.50.

Textul CONSTITUȚIUNEI, Legei electorale și Proc. electorale, broșat bani 75; legat în pânză lei 1.25; de d-l M. A. Dumitrescu.

De vânzare la ziarul Curierul Judiciar, Calea Rahovei No. 5 unde se pot comanda și servi ori-ce cărți de drept.